

Albert López Vivancos

Em dic Saül i sóc un noi normal

Jo

Em dic Saül i no m'agrada el meu nom. No em preguntis per què. No ho sé. No m'agrada i ja està. Tinc catorze anys. Bé, en realitat són catorze anys, sis mesos i tres dies. Visc amb els meus pares i la meva germana gran, la Gemma. Ella té disset anys i es pensa que el món gira al seu voltant. Què més puc dir? No ho sé... Suposo que sóc un noi normal. O com a mínim així ho crec jo. M'agraden les coses que li agraden a la majoria dels nois de la meva edat. Bé, no. No m'agrada el futbol. Tot i això, quan sortim al pati de l'institut, jugo com qualsevol altre i no se'm dóna malament. És que m'agrada fer esport, qualsevol esport, i diuen que sóc un bon esportista. Però sobretot m'agrada la natació. Estic

en un equip. Vaig cada dia a entrenar i de tant en tant faig competicions. M'agrada nedar perquè quan ets a l'aigua és com si t'aïllessis de la resta del món. Mentre vaig amunt i avall de la piscina, puc pensar tranquil·lament o deixar de pensar. Allà ningú t'empenya. Ets tu i ningú més. Sents com el teu cos sura i llisca per l'aigua, com si tinguessis un poder especial...

Doncs això, m'agraden les mateixes coses que als altres: els esports, la música, llegir. Sóc un gran devorador de llibres. M'encanta la novel·la fantàstica i també la històrica. Però també compro llibres de manga. M'encantaria saber dibuixar i fer els meus propis còmics, però això del dibuix no és per a mi. Una vegada havíem de dibuixar una pantera, i com que no me'n sortia amb el cap, vaig plantificar-li un arbre al davant i problema resolt. També m'agrada escriure. Escric històries curtes, d'aventures, de misteri. M'invento personatges estranys que fan coses estranyes. Però no és per això que he començat a escriure aquest diari. Bé, no sé si dir-ne diari. Sona una mica cursi dir que escrus un diari, no? Diré que escric les meves memòries. Encara que amb catorze anys no sé si tinc gaire res a dir.

Suposo que ara he d'explicar el motiu. Escric això per recomanació de la meva psicòloga. Ella

pensa que escriure tot el que em passa pel cap m'anirà bé. Si, ja sé que ara pensaràs que no dec ser gaire normal si vaig al psicòleg. Per això he dit abans que jo crec que sóc un noi normal. Hi ha qui no. La meva mare no. Per això em fa anar al psicòleg. No va servir de res protestar. Ni tampoc que el pare em fes costat. Ella es va entestar que hi havia d'anar per resoldre els meus problemes i no hi va haver res a fer. Evidentment la Gemma va estar d'acord amb ella.

—Sempre he pensat que aquest nen era raret —va dir.

Però és que jo no tinc cap problema. Bé, en tinc com tothom, però no pel que ella es pensa.

Tot va començar un diumenge a la tarda. Estàvem els quatre al sofà veient una pel·li. La mare havia fet crispetes i havíem obert una Coca-Cola Light de dos litres. La pel·lícula anava sobre un professor a punt de casar-se que veu com la seva vida canvia de sobte perquè un exalumne fa un comentari dient que és gai. Era una comèdia divertida i vam passar una bona estona. Al vespre, mentre sopàvem, la meva germana va dir que a la seva classe hi ha un noi que tothom diu que és gai. Ho va dir d'una manera despectiva, com rient-se d'ell. No crec que ho fes amb malícia, només va fer

el que fan molts. Els meus pares i la meva germana van començar a parlar del tema. A poc a poc la conversa va anar pujant de to i es va convertir en una discussió. Jo no deia res però de cop, així d'imprevist, vaig fer un comentari ben clar i directe:

–No veig que sigui un problema ser gai. Jo ho sóc.

Un silenci sepulcral es va apoderar del menjador de casa. Els tres van quedar-se muts, mirant-me amb els ulls com unes taronges.

–Què? –va encertar a dir la mare.

–Que a mi m'agraden els nois –vaig repetir abans de seguir menjant la sopa que tenia al plat, com si dir allò fos la cosa més normal del món.

Però en realitat havia llançat una bomba. La mare es va aixecar de taula i va marxar a la cuina. El pare va agafar el comandament de la tele i es va posar a fer zàping. La Gemma es va quedar mirant-me durant uns segons i després va dir la seva frase preferida:

–Sempre he pensat que aquest nen era raret.

Aquell dia ningú va parlar més del tema. De fet, ningú va parlar de res. La mare es va dedicar a desparar la taula i fregar els plats. Va trigar més de l'habitual, suposo que es va entretenir a consciència per evitar parlar-ne. El pare va seure al sofà

a seguir fent zàping i la Gemma se'n va anar a la seva habitació, com feia sempre. Imagino que es va dedicar a escampar la notícia per whatsapp entre les seves amigues.

Jo també vaig seure al sofà a mirar la tele, encara que, com que el pare canviava constantment de canal, era difícil seguir res concret. Em sentia estrany. Feia temps que sabia que m'agradaven els nois, però era un secret. No l'hi havia explicat a ningú. Ni jo mateix entenia perquè ho havia dit de sobte en aquell moment. Suposo que dintre meu sentia la necessitat de dir-ho i l'ocasió es va presentar d'imprevist.

L'endemà vaig anar a l'institut com sempre. Quan sortia cada dia de casa, els pares ja havien marxat a treballar, així que no hi va haver oportunitat de parlar. Sabia que en algun moment ho hauríem de fer. Per això vaig estar neguitós tot el dia. Em quedava a dinar a l'insti, així que no vaig tornar a casa fins després de l'entrenament de natació.

Ells ja hi eren. De fet, crec que m'esperaven.

—Saül, vine. Seu aquí —va dir el pare amb veu greu.

Es van quedar en silenci una estona. Suposo que no sabien per on començar, així que vaig decidir ajudar-los i iniciar la conversa jo mateix.

–No és res de dolent que m'agradin els nois. Ho sé de fa temps i crec que és just que vosaltres també ho sapigüeu. No tinc perquè amagar-ho.

–No és res de dolent, no. Però abans d'escampar-ho cal que n'estiguis segur –va dir el pare.

–N'estic segur. Ho tinc claríssim, pare.

–Potser només és una etapa. Els adolescents passen per aquestes fases en què no tenen clara la seva sexualitat. Ets massa jove encara per a aquestes coses. No. No pot ser que ho tinguis clar –va dir la mare.

Allò no seria fàcil, estava clar. La mare es negava a acceptar-ho. Què hi podia fer jo? Què li podia dir? La veritat és que no tenia ni idea. Al capdavall només tinc catorze anys. Em vaig quedar callat. Ells també. Esperaven que digués alguna cosa, però quan van veure que no deia res, el pare va voler suavitzar la situació.

–No et preocupis. Ja veuràs com amb el temps aclariràs les idees. I si llavors resulta que és així, que t'agraden els nois, doncs no passa res. Nosaltres estarem sempre al teu costat.

Vaig agrair que el pare digués allò però no l'hi vaig dir. De fet, li hauria tornat a dir que ho tinc clar, que no he d'aclarir res. Crec que ho he sabut de sempre. Quan anava a P5, amb un nen que es

deia Pau dèiem que érem nòvios. Crec que llavors ja tenia clar què m'agradava, encara que no fos conscient d'allò. També li hauria dit que no estava preocupat. Com a mínim no ho estava pel fet de ser gai. Sí em preocupava, i em segueix preocupant, que els meus propis pares no ho acceptin. Però vaig callar.

–Un psicòleg. Has d'anar al psicòleg –va dir de sobte la mare.

Què? Anar al psicòleg? Ni boig! Com podia ser que la seva resposta fos aquella? Per sort, abans que li respongués de qualsevol manera perquè estava indignat, el pare hi va intervenir:

–Potser ens estem precipitant una mica, no creus?

–Anirà al psicòleg! –va respondre amb veu autoritària. Es va aixecar del sofà i va marxar a la cuina a fer el sopar.

I no hi va haver res més a dir. Tres dies més tard entrava a la consulta del psicòleg. Bé, de la psicòloga. Perquè la mare va dir que seria millor que em tractés una dona. Una dona amiga seva, per ser més concrets.

I és per aquest motiu que ara escric aquí. La meva psicòloga creu que és una bona teràpia fer-ho. Així que aniré deixant constància de tot el que

em passa pel cap. Sort que m'agrada fer-ho. Qui sap, potser d'això en surt una bona novel·la. Tot i que potser la meva vida no és tan apassionant per interessar ningú.